15. Lecke: Jézus tanítása az ellenségekről és a barátokról

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy Segítsfalva, ebben a faluban élt Kázmér, a jólelkű libapásztorfiú. Kázmérről mindenki azt gondolta, hogy nincs ki a négy kereke, mert az iskolában akárhogy incselkedtek vele a fiúk, nem akart részt venni semmiféle csínyben, így aztán szép lassan minden csínyt rajta próbáltak ki.

Volt, hogy megsózták a teáját, vagy éppenséggel összekötötték a cipőfűzőjét, hogy majd orra nem bukott. De Kázmérnak egy hangos szava nem volt rájuk, bárhogy bántották, csak mosolygott.

Egy napon, amint iskola előtt kora hajnalban a libákat terelte úszni és legelni, meglátta Barnabást egy fatönkön ülve keservesen sírni. Barnabás-ról tudnotok kell, hogy ő volt a fiuk között a bandavezér, ő eszelte ki a kegyetlenebbnél-kegyetlenebb tréfákat Kázmérral szemben.

Barnabás nagy bánatában észre sem vette, hogy Kázmér közeledik hozzá, így igen csak meglepődött, amikor az megszólította:

- Szervusz Barnabás, mond csak, miért sírsz?

- Sze-sze-szervusz dadogta meglepetten a sírástól elcsukló hangon Barnabás.

Majd hirtelen, dacosan felvetette a fejét, és így szólt Kázmérhoz:

- Semmi közöd hozzá, mit érdeklődsz úgy, mint hogyha fontos lenne neked, hogy mi történt velem.

Aztán megint keserves sírásra fakadt, de annyira, hogy Kázmér azt hitte, kiárad a patak. Miután így kisírta magát, végül így szólt:

- Ha annyira tudni akarod, megláttam egy lepkét az iskolába menet, és azt kergettem, mert meg akartam fogni, ám itt a meredek parton meg-csúsztam, és a nadrágomon szánkáztam egészen eddig a fatörzsig. Csakhogy a nadrágomat tegnap kaptam, és végig van repedve, azért nem merek felállni. Így viszont el fogok késni az iskolából, és otthon még jól el is húzzák a nótámat, mert tönkre tettem a nadrágomat.

- Egyet se aggódj, majd én segítek.

Ám ahogy ezt kimondta, a bal fülénél egy kis csiklandozást érez, hát ahogy odanéz egy kis ördög ül a vállán, és így szólt hozzá:

- Na de Kázmér, itt az alkalom, hogy kamatostól visszaadd azt amit tőle kaptál.

Igen ám, de ekkor valaki megcsiklandozta Kázmér jobb fülét, hát Uram csodája, egy kis angyal ült Kázmér jobb vállán és így duruzsolt a fülébe.

- Emlékszel Kázmér, mit olvastál a bibliában arról, hogy hogyan kell szeretnünk ellenségeinket és felebarátainkat?

- Igen az Úr Jézus azt tanítja, hogy az élet legfontosabb parancsa ez: „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!" Ez az első parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd

felebarátodat, mint önmagadat!" Ezeknél nincs nagyobb parancsolat." (Mk 12,30-31)

- Látod, így lehetünk igazán a Mennyei Atya gyermekei.

- Én is az Ő gyermeke akarok lenni, ezért segítek Barnabásnak, amiben csak tudok.

No, ezeket a szavakat hallva a kisördög egy nagy pukkanással szétdur-rant a méregtől. Kázmér ezután karon fogta az egyik ámulatból a másikba eső Barnabást és hazavitte magukhoz, otthon aztán édesanyja kitisztította és megvarrta a fiú nadrágját. Amikor készen voltak, Barnabás szégyen-lősen odaállt Kázmér és az édesanyja elé, majd így szólt:

- Nézd Kázmér, én nagyon félre ismertelek téged, és most szeretném megköszönni azt, amit ma tettél velem. Megígérem ha ezentúl valaki csak egy ujjal is hozzád nyúl, azt úgy fültövön csapom, hogy az eget is nagy-bőgőnek nézi. De Kázmér erre leintette.

- Tudod Barnabás, ha igazán meg akarod hálálni, akkor csak azt kövesd, amit Jézus mondott az ellenség és felebarát szeretetéről.

Így történt, hogy a két fiú ezután a nap után mindig együtt ment az iskolába. Azok a fiúk pedig, akik látták ez a nagy barátságot a kíváncsiság-tól hajtva, kiszedték belőlük a nagy titkot. Azok pedig, akik hallották a történetet, és eddig csúfolták és kigúnyolták Kázmért, most nagy tisztelet-tel tekintettek rá, és büszkék voltak, hogy barátjuknak mondhatják.